Need hambad on nüüd liikuma hakanud ja söömiseks täiesti kõlbmataks saanud. Vähk ei saa nendega enam toitu peeneks närida ja sellepärast pole tal ka söögiisu. Paari päeva pärast läheb vähk pööraselt rahutuks: ta hakkab siia-sinna visklema ja närviliselt kümmet sõrga üksteise vastu hõõruma. Ta kargab lõpuks kaldale; viskab enese suure hooga selili, kisub ennast kokku, ajab enese siis õhku täis, pillub ennast hoolimata vastu maad, kuni lõpuks kõva koor rinna ja kõhu pealt lõhki murdub. See töö on väga väsitav nii väikesele loomale, nagu vähk: ta peab puhkama ja edaspidiseks tööks jõudu koguma; sellepärast ronib ta urgu ja lamab siin umbes $^1/_2$ tundi. Siis hakkab ta uuesti visklema, ennast vastu maad hõõruma ja kisub lõpuks suure jõupingutusega jalgade pealt vana koore nagu suka maha. See töö on talle iseäranis raske ja väsitav. Sagedasti juhtub, et ta ühes vana koorega mõne jala kogemata küljest ära tõmbab. Õnneks pole see vähile nii kardetav kui inimesele, sest juba mõne nädala jooksul kasvab vähile uus jalg kaotatud jala asemele. Pärast jalgade vabastamist vanast koorest kisub ta ka pikkadelt vurrudelt, silmadelt ja isegi vanade hammastega maolt, mille küljes nad kasvavad, vana kesta maha. Suure vaevaga viskab lõpuks vana raudkübara peast, raudrüü rinnalt ja vabastab viimaks terve keha.

Õrn ja pehme vähk lamab nüüd oma vana kesta kõrval, mis välispidi täiesti vähi sarnane, ainult selle vahega, et ta seest tühi on. Nüüd on vähk vaenlaste vastu täiesti kaitseta ja sellepärast poeb ta ruttu urgu peitu.

Vana kõva koore asemel katab nüüd vähki õrn